

CON ĐÃ VỀ VỚI MÁ!

Hoàng Khiêm - Huỳnh Thanh Tuấn

(LIÊN HOAN PT LẦN THỨ XVI - NĂM 2024)

LỜI DẪN:

Kính thưa quý vị và các bạn !

Mấy mươi năm, các cuộc chiến tranh đã lùi xa, nhưng ký ức một thời máu lửa vẫn chưa phai mờ trong tâm trí của người dân nước Việt, nhất là lòng biết ơn, sự tưởng nhớ các anh hùng đã ngã xuống vì nền Độc lập tự do cho dân tộc. Sự tri ơn đó đã trở thành đạo lý của đồng bào ta.. Trong chương trình hôm nay, chúng tôi xin giới thiệu đến Quý thính giả Câu chuyện truyền thanh: ***Con đã về với má!*** của hai tác giả **Hoàng Khiêm - Huỳnh Thanh Tuấn**. Bây giờ, chúng tôi mời quý vị và các bạn cùng theo dõi qua phần tham gia thể hiện của các diễn viên:

01 - Kim Liên	vai	Bà Sáu- 58 tuổi
02 - Tường Duy	vai	Dũng - Con trai bà Sáu - 26 tuổi
03 - Ngọc Loan	vai	Ngân -Vợ của Dũng - 24 tuổi
04 - Phạm Phong	vai	Minh - Bộ đội, bạn của Dũng - 26 tuổi
05 - Hữu Phúc	vai	Chú Út Thiện - 56 tuổi
06 - Hồ Trãi		Đọc Lời dẫn

Biên tập và dàn dựng chương trình: Kiều Dũng

Câu Chuyện Xảy Ra Trong Thời Kỳ Chiến Tranh Biên Giới Tây Nam, Vào Đầu Của Những Năm 1980...

Bà Sáu bị mất dần trí nhớ sau khi biết tin Hoàng Dũng, con trai bà hy sinh ở chiến trường Tây Nam. Hôm nay là ngày giỗ đầu của con, nỗi nhớ lại tràn về...

Bà Sáu : Vậy là đã một năm trôi qua, một năm con không về với má... một năm má chờ đợi con về bằng hình hài của thằng Dũng... nhưng con lại trở về gói gọn trong bằng TỔ QUỐC GHI CÔNG! Dù sự thật là như thế nhưng má không tin con đã chết, má cứ nghĩ con còn sống và đang lưu

lạc đầu đó trong những cánh rừng biên giới Tây nam. Con làm sao mà chết được khi còn một bà mẹ già ngày đêm mòn mỏi chờ trông, làm sao mà chết được khi còn một người vợ mới cưới... Làm sao má có thể chịu được, khi trong ngôi nhà này có hai người phụ nữ thất thểu chờ chồng... chờ mà người đi không bao giờ trở lại... Con ơi... Dừng ơi!

Ngân : Má ơi, chú Út đến rồi kìa má...

Út Thiện : Chị Sáu, bữa nay thấy chị tươi hơn mọi ngày ghê!

Bà Sáu : Phải tươi chứ chú, ngày giỗ của thằng Dũng mà chị buồn thì sao vui được.

Út Thiện : Mọi việc xong hết rồi hả Ngân...

Ngân : Dạ xong hết rồi, con đang chuẩn bị dọn lên cúng...

Út Thiện : Vậy dọn lên đi con... để chú phụ một tay...

Ngân : Chú ngồi nói chuyện với má con đi, có bà con phụ rồi...

(Xuống bếp)

Út Thiện : Vậy chú ngồi đây... **(Rót nước)** Uống miếng trà đi chị...

Minh : **(Vào)** Dạ thưa bác...

Bà Sáu : Ý trời... Thằng Dũng! Con của má! Con đã về... Chèn ơi...sao tới bây giờ con mới về với má. Con đi đâu biệt tích biết tăm vậy Dũng? Con có biết là má nhớ con lắm không! **(Gọi to)** Vợ thằng Dũng ơi! Bà con ơi ! Thằng Dũng...con tui nó về rồi nè....

Ngân : **(Ra)** Má! Má bình tĩnh đi má... đây là anh Minh chớ có phải anh Dũng đâu má.

Út Thiện : Chị Sáu à! Chị nhìn kỹ đi... chị nhìn nhầm rồi. Thằng Minh là... bạn thằng Dũng, nó có về đây lúc đám cưới thằng Dũng đó, chị quên rồi sao ?

Bà Sáu : Quên sao được mà quên. Chú này ngộ nha, thằng Minh thì tui nhớ chứ... Còn đây là thằng Dũng con tui, sao mà lộn với người khác được! Thấy chưa, tui nói nó không có chết vậy mà chẳng ai nghe tui cả...

Minh : **(Ngập ngừng)** Má.. ! Dạ... Con là Dũng của má, con đã về với má rồi nè! **(Nói lớn)** Mấy cậu, mấy dì ơi... con về rồi nè.... Con được xuất ngũ nên về với má, với vợ con.. cậu, dì vui lên đi... để cho má con vui hơn nữa...!

Bà Sáu : Đó, thấy chưa? Chị đã nói mà chú Út cứ cãi hà... Chị đâu có lần... Rõ ràng là thằng Dũng con chị! Ủa, rồi cái chun con bị gì mà phải chống tó...có đau lắm hông con? Thôi ngồi xuống đây nghỉ đi. Vợ con bữa nay nó nấu nhiều đồ ăn lắm, có món măng hầm vịt xiêm mà con thích nữa đó.

Ngân : **(Xúc động)** Má....! Má ơi.... Con... con...

Út Thiện : (*Nói nhỏ*) Suyt! Con cứ để má con mừng thằng Dũng về cho trọn đi! (*Nói với Minh*) Minh! Chú cảm ơn con! Con đã cho chị Sáu phút giây mừng vui quý báu này.

Bà Sáu : Dũng! Con kể cho má nghe đi, con về với má luôn phải không? Còn thằng Minh, thằng Sơn, thằng Phát, thằng Hùng....tụi nó ra sao rồi? Bữa nào rủ tụi nó xuống đây, mèn ơi... mấy buồng dừa Xiêm vừa ăn lắm nhưng mà cao quá, má đợi con với tụi nó về leo hái, chờ hoài mà hông thấy dừa nào hết trơn.

Minh : Dạ! Tụi nó còn trong quân ngũ má à, để khi nào tụi nó nghỉ phép con rủ tụi nó kéo về thiệt đông để má làm đồ ăn đãi tụi nó nghen má !

Bà Sáu : Ồ, má còn chưa mở nếp thơm, đợi tụi bây về để làm bánh lá dừa cho ăn. Con Ngân đâu rồi? Sao còn đứng lấp ló trong đó? Hổng ra mừng chồng con mới về đi... bộ chồng về mà hông mừng sao con hay là mắc cỡ?

Ngân : (*Nghẹn ngào*) Dạ...Má... con mừng lắm...! Con đang bận, má cứ nói chuyện với anh... Dũng đi ...con...con xuống bếp dọn đồ cúng nghen má! (*Đi*)

Bà Sáu : Gấp gì! Mừng nó chút đi... Vợ chồng son mà... Chèn ơi...nói vậy mà nó cũng đi tuốt luôn hà! Nè.... mấy em, mấy cháu ngồi đi! Bữa nay ở chơi lại thiệt lâu, mừng thằng Dũng mới về nghen !

Út Thiện : Rồi rồi... chị yên tâm! Anh em, con cháu sẽ ở lại chung vui với chị tới chiều mà... Coi lo dọn bàn đi tụi bây ơi... Để tui đưa thằng Dũng đi chào hỏi bà con nghen!

Minh : (*Thấp giọng*) Chú Út ơi ! Má Sáu bị như vậy lâu chưa chú ?

Út Thiện : Sau khi nhận được giấy báo tử của thằng Dũng chừng hai tháng, chị Sáu ngày càng thần thờ, quên hết những người xung quanh, tối ngày chỉ nhắc và trông chờ thằng Dũng thôi. Tội lắm Minh ơi! Con Ngân tận tình chăm sóc, an ủi nhưng chỉ vẫn chưa phục hồi trí nhớ được. Còn con, giờ cuộc sống ra sao rồi ?

Minh : Dạ, sau khi xuất ngũ con về với ngoại, giờ vẫn sống một mình chú à!

Út Thiện : Chút cúng kiến xong, con qua nhà chú rồi chú cháu mình nói chuyện nhiều hơn. Chú có rất nhiều việc muốn bàn với con...

Minh: Dạ được! Để con phụ má Sáu sắp mâm cơm cúng Hoàng Dũng. Xong bữa, con về bên chú... con cũng muốn bàn với chú chuyện của má Sáu!

Má Sáu : Nè Ngân! Chỉ cúng chồng con bữa nay thôi nghen!Ngày mai má đẹp hết, thằng Dũng đã về với má con mình rồi... mà còn thờ cúng nó thì người ta quở chết!

Út Thiện : Chị sáu à, tui thấy vậy: Tuy thằng... Dũng nó đã về, nó còn sống... mình dẹp bàn thờ nó cũng được... còn ngày giỗ, theo tui thì nên giữ, bởi nó trở về là niềm vui vô cùng tận, chị cứ coi như đây là ngày vui đoàn tụ, là ngày nó chết đi sống lại... nên mình vẫn cúng hàng năm coi như là... ăn mừng đi chị!

Má Sáu : Nhưng làm vậy thiên hạ có quở hông, bởi ai lại cúng người còn sống đâu chú!

Út Thiện : Mình đâu có nói là ngày giỗ mà là ngày ăn mừng hội ngộ mà chị!

Ngân: Dạ... con thấy lời chú Út nói là phải đó má... Cứ vẫn giữ ngày cúng anh Dũng để cho con làm tròn bổn phận với chồng con!

Má Sáu : Con nói làm tròn bổn phận là sao Ngân...

Út Thiện : Ý của nó là để cho ngày trùng phùng này có ý nghĩa mãi mãi đó chị!

Minh : (*Bùi ngùi*) Con thấy cũng đúng, cứ như vậy nghen má!

Má Sáu : Ủ! Con đã trở về, giờ con nói sao, má nghe vậy! Thôi, đốt nhang cho tổ tiên đã phù hộ con trở về với má đi Dũng!

Minh : Dạ!...

Tại nhà chú Út Thiện. Trời đã chạng vạng, Minh và chú Út ngồi uống trà ngoài hàng ba... Hai người im lặng một lúc rồi chú Út lên tiếng:

Út Thiện : Tình hình của chị Sáu là như vậy... ai khuyên bảo thế nào chỉ cũng không nghe, chỉ cứ nhất định thằng Dũng còn lưu lạc ở nơi nào đó mà chưa về được. Chú biết, nỗi đau mất con quá lớn... nên chị Sáu không muốn tin dù đó là sự thật... Nhìn chỉ nhiều lúc ngồi thần thờ, chú với con Ngân không cầm được nước mắt... nhưng biết làm sao đây con... nghiệt ngã lắm Minh ơi!

Minh: Chính vì như thế, nên khi má Sáu ôm chặt con mà kêu tên thằng Dũng... con nghe nghẹn từng cơn... con cố giữ sự bình tĩnh... bởi đây là giây phút thiêng liêng, giây phút mà má Sáu như sống lại sau cả năm trời chìm trong đau khổ...

Út Thiện : Con xử sự lúc đó như vậy là hay... nhưng còn thời gian sau này thì sao... mình không thể giấu chị ấy mãi được... (*Tiếng chó sủa*) Chắc con Ngân nó qua đó, có nó qua, ba chú cháu mình bàn thì sẽ sáng hơn!

Ngân : (*Vào*) Thưa chú Út, con mới qua. Ủa, có anh Minh ở đây nữa hả, em tưởng anh về luôn hồi chiều rồi...

Út Thiện : Chú biểu nó ở lại, rồi nhấc bầy qua đây... Ngồi đi con... uống miếng trà này cho tỉnh táo... Chị Sáu ngủ chưa ?

Ngân: Dạ, lúc con qua chú thì má con đã vô mừng... nhưng con biết là má chưa ngủ... má đang vui lắm... nên sao mà ngủ cho được!

Minh: Má Sáu càng vui thì... anh càng khó xử...

Út Thiện : Không có chuyện gì khó xử cả Minh à! Ông bà mình nói: Cái khó ló cái khôn... cho nên, từ chiều chú đã có suy nghĩ như vậy: Ngân nè... chú nói điều này rồi bây giờ coi thử có được hông nghen.

Ngân : Có chuyện gì chú cứ nói đi, con nghĩ điều chú tính là có lợi cho má con!

Út Thiện : Chẳng những có lợi cho chị Sáu mà... đối với hai đứa cũng chưa hẳn là không có lợi. Giờ vậy: Trong một đời người, ai có trải qua mất mát, đau thương thì mới hiểu hết sự đau thương, mất mát. Chú đã từng chịu cảnh này khi ba chú hy sinh trong thời kháng chiến, lúc đó mẹ của chú gần như ngã quỵ... nhưng rồi bà mạnh dạn, cứng rắn để sống tiếp quãng đời còn lại, nhất là dám chấp nhận cho chú theo cách mạng cùng lúc với ba thằng Dũng. Vì vậy, hơn bao giờ hết chú rất hiểu và thông cảm cho chị Sáu... vì vậy chú muốn làm một việc thật ý nghĩa cho chị Sáu mà phải có hai đứa cùng tham gia..

Minh : Con thấy tình cảnh của má Sáu, con thương lắm... nhưng bây giờ, con coi như đã không còn nguyên vẹn thân thể, con sợ mình không đủ sức lo cho má Sáu.

Út Thiện : Điều cần nhất trong lúc này là một tấm lòng, còn mọi thứ khác thì tính sau.

Ngân : Lâu nay mọi việc trong ngoài bên nhà con đều nhờ chú Út lo liệu... nay chú chỉ bảo thế nào thì con sẽ nghe theo thế ấy.

Út Thiện : Chú nói thẳng vô vấn đề luôn nghen! Minh à, chú thấy hoàn cảnh của con hiện giờ cũng chỉ có một mình lại mang thương tật, cho nên chú nghĩ con nên về đây ở, vừa gần gũi, an ủi cho chị Sáu, vừa có được người mẹ tinh thần cho mình. Con thấy sao?

Minh : Dạ...Con... con cảm ơn chú Út nhiều lắm nhưng... con thấy không tiện chú à. Ngân hiện giờ đang là dâu của má Sáu, nên con về ở chung một nhà thì... sao đây, làm như vậy tội nghiệp cho Ngân lắm.

Út Thiện : Chú biết ngay là con sẽ ngại, nên chú đã tính cách này: Hội CCB xã sẽ cất cho con căn nhà sát bên chị Sáu, hàng ngày con cứ làm công việc của mình, miễn sao chị Sáu gặp mặt con thường xuyên. Biết đâu, chính niềm vui được sống bên cạnh con mình dù nó mang thương tật thì chỉ sẽ vui và sống thọ hơn. Ngân! Con thấy sao?

Ngân : Dạ, nhưng lỡ má con hỏi: Mẹ con, chồng vợ tại sao lại ở riêng thì tụi con trả lời sao? Con chỉ bắn khoả điều đó thôi, phần còn lại con không dám có ý kiến, tùy chú Út và anh Minh định liệu. Tính cách nào

để má con sống vui, sống khỏe là con mừng rồi. Còn chuyện thị phi... con không ngại, bởi tất cả chỉ vì má con thôi!

Minh : Nói thật: Hiện nay con sống tro trọi một mình cũng tủi thân lắm, nhưng đề nghị của chú Út hơi đột ngột, cho nên... con cần thời gian để suy nghĩ thêm nghen chú. Tất nhiên con sẽ nghĩ cho phần đời còn lại của má Sáu nhiều hơn .

Út Thiện : Chú cũng không muốn tạo áp lực cho con... mọi sự là tự nguyện Minh à, vì cuộc sống của một người, giúp người ấy có niềm vui để sống lâu hơn... là việc nên làm đó con... Phần còn lại là tùy vào nơi con, nếu con thấy thuận thì tính tới, tính càng sớm càng tốt, nghen Minh!

Minh: Dạ, con sẽ suy nghĩ thật kỹ điều chú đề nghị... và trả lời chú sớm nhất!

Ngân : Nói thiệt: Khi thấy má con vui đến trào nước mắt lúc ôm chầm anh Minh mà miệng cứ nói là anh Dũng, con chết lặng trong lòng... má con cứ tin là anh Dũng còn sống, nên ngày nào cũng mong anh ấy trở về. Dù không còn tỉnh táo như xưa, nhưng sự ngộ nhận này, đã an ủi được nỗi đau của người mẹ thì cũng quý lắm rồi chú Út.

Út Thiện : Bây nói phải. Người ta có thể cho nhau tiền bạc... nhưng để cận kề chăm lo, an ủi lúc xế chiều thì hơi khó... nhất là chị Sáu đang mất dần niềm tin và nghị lực cuộc sống, mà ta đem lại nghị lực, niềm vui cho chị ấy thì quý giá vô cùng cùng!

Minh : Chiến tranh ác nghiệt quá, sự sống và cái chết thật mong manh, nhưng thời khắc sinh tử đó, tình đồng đội là dấu ấn mà cả đời con không thể nào quên được. Con sẽ trả lời sớm cho chú Út.

Út Thiện: Vậy đi ! Chú chờ tin con ... Thôi trời cũng tối rồi, con vào nghỉ cho khỏe đặng ngày mai còn về quê.

Minh: Dạ, con cảm ơn chú... con vào nghỉ trước!

Ngân : Dạ ! Vậy anh Minh nghỉ, em về. Thưa chú Út con cũng về để má con trông!

Tại nhà ngoại của Minh. Sau khi giải ngũ, Minh trở về quê sống với bà ngoại, nhưng không bao lâu thì bà cũng qua đời. Ngôi nhà đó, giờ chỉ còn lại một mình Minh... Đêm nay, Minh lại trằn trọc vì lời đề nghị của chú Út Thiện... nhất là lời tâm sự cùng Dũng trước khi Dũng hy sinh... Đến gần sang Minh mới ngủ thiếp đi... trong mơ Minh Dũng nằm trên võng gần nhau ở chiến trường Tây Nam...

Dũng: Minh! Tính ra tụi mình chung đơn vị cũng hơn 2 năm rồi... Tao thì thỉnh thoảng còn nhận được thư của vợ... coi như có niềm vui, còn mày thì... hình như đó giờ không nhận được thư từ gì hết!

Minh: Tao còn ai đâu để mà thư từ! Ba tao hy sinh trong những ngày gần giải phóng, mẹ và đứa em trai thì bị bom bừa... Tao còn bà ngoại... nhưng bà ngoại lại không biết chữ nên làm sao mà viết thư!

Dũng: Vậy còn người yêu của mày đâu.... nè, đừng nói là mấy năm đại học mà chưa có yêu ai ghen ông con! Hay là có rồi mà giấu kỹ...!

Minh: Có đâu mà giấu... Hồi sinh viên thì cũng có quen nhưng thấy tương lai còn gập ghềnh... nhất là tao mò cô nên... thôi thì cứ để tùy duyên... cứ như vậy rồi 4 năm đại học trôi qua, ra trường tao tình nguyện đi bộ đội theo con đường của ba tao!

Dũng: Không có ai cướp người yêu của mày đâu mà giấu... nên nhớ tao mới cưới vợ nên đâu dám tò mò bông hồng của mày....!

Minh: Giá như có thì cũng đem khoe... đằng này... hihi cu ky mình ên hà!

Dũng: Tao chọc mày chơi thôi, chứ tao với mày có gì mà giấu nhau được... Ờ, bà ngoại mày còn khỏe không?

Minh: Cũng khỏe... bà hồi tao lấy vợ... nhưng biết lấy ai bây giờ. Hôm về phép, bà nói đã chọn được vợ tương lai cho tao rồi... nhưng tao lần lữa bảo: cứ để khi nào con giải ngũ rồi tính... lấy vợ sớm cực lắm ngoại ơi!

Dũng: Lấy vợ để có người ở nhà hủ hỉ với ngoại cũng tốt mà Minh... chứ đời lính tụi mình... đâu thể nói trước thế này thế nọ được... Đôi khi một lời hẹn mà cứ nợ không bao giờ trả được! Theo tao thì mày nên cưới để bà ngoại cũng có cháu dâu chăm sóc. Giống như tao cưới vợ vậy đó!

Minh: Phải duyên thì đến... lo xa chi cho mệt... Ờ, mà mày có tin vui gì chưa?

Dũng: Chắc chưa đâu, nếu có thì vợ tao viết thư khoe rồi! Với lại, cưới xong thì 2 ngày sau tao trở lại đơn vị rồi...

Minh: Hihi... bộ mày không nhớ thế hệ cha chú mình sao? Đi đánh giặc biên biệt, bất chợt ghé qua nhà là... để lại dấu ấn liền....

Dũng: Mỗi thời mỗi khác, mỗi người mỗi cảnh... hihi... cái vụ đó không vội, mai một giải ngũ về có con cũng chưa muộn mà...

Minh: Như hồi này mày nói: Đời lính chiến rày đây mai đó... nói không hay, đêm nay mình còn nằm gần bên nhau chứ biết đâu... ngày mai... không còn gặp nhau nữa...

Dũng: Nói gỡ không hà... Người lính phải luôn vững tin mình sẽ trở về sau khi hoàn thành nhiệm vụ... Này nha, không được nói điều ấy nữa đó.... Nhưng mà, lỡ nói thì tao nói luôn: Mày biết không Minh, má tao rất thèm có một đứa cháu, vợ tao đang muốn sinh cho tao đứa con... tụi tao hẹn rồi... nhưng mà... lại là đời lính... Thôi, tao không nói nữa đâu...

Minh: Mày đừng có ý định nói là nếu có gì thì kêu tao thay mày ghen!

Dũng: Hihi... Cũng được, có sao đâu... má tao cũng coi mày như là con rồi!

Minh: Thôi, đừng có bàn chuyện tào lao... ai đời...

Dũng: Không nói nhiều, tao cò gì thì mày thay tao, còn mày có gì thì tao sẽ lo cho ngoại... vậy nghen...

(Có tiếng súng nổ)

Minh: Bọn chúng lại tập kích!

Dũng: Mới bị đánh te tua một trận hồi đêm qua bộ chưa tổn sao lại còn mon men dẫn xác đến đây... Kỳ này cho bọn chúng: Đến đây thì nằm lại đây luôn!

Minh: Mình nhanh chóng cùng anh em tác chiến...

Dũng: Nhanh lên... **(Tiếng súng nổ ngày càng gần, cả hai đang dợm bước chạy đi thì một tiếng nổ lớn...)**

Minh: Pháo của giặc... Dũng... nằm xuống...

Dũng: **(Giọng thều thào)** Minh ơi, tao bị thương rồi... nặng lắm...

Minh: Trời ơi... máu ra nhiều quá... Cố gắng lên để tao cõng mày về trạm xá...

Dũng: Không kịp đâu... tao kiệt sức rồi...Nhớ những gì tao nói... nghen Minh!

Minh: Các đồng chí ơi... thằng Dũng nó... **(Gào to)** Dũng... trời ơi!...

(Giật mình - gọi) Dũng... Dũng... Thì ra chỉ là giấc mơ... Dũng, có phải mày về với tao là để nhắc tao lời mày nhắn gởi. Tao khó xử lắm Dũng, bởi sau khi mày hy sinh thì nửa năm sau tao bị thương... tuy thân thể không bị mất thứ gì nhưng một chân tao đã gần như không còn cử động được.. chính vì vậy mà sau khi ra viện, tao cứ lẩn lưa chưa dám về thăm má Sáu.. mày cũng thông cảm cho tao nghen... Có lẽ, đã đến lúc tao phải trả lời với chú Út Thiện rồi...

Vậy là Minh bằng lòng về lo cho má Sáu... Thăm thoát mà đã một năm trôi qua, cũng trong khoảng thời gian này má Sáu khỏe hẳn ra. Sắp đến ngày giỗ Hoàng Dũng thì chú Út Thiện đến thăm má Sáu.

..

Út Thiện : Chị Sáu à! Cả năm nay, tui thấy chị khỏe và tươi tắn trở lại, thằng...Dũng, con Ngân là người vui sướng nhiều nhất. Ồ...Tui thấy vậy: Ở tuổi chị, người ta có cháu bông ả rồi, giờ chị muốn có một thằng cháu nội đích tôn như người ta không?

Bà Sáu : Hỏi kỳ nghen chú Út! Tại con Ngân nó chậm con, chứ đáng lý ra giờ này chị cũng có cháu nội bông ả như người ta rồi.

Út Thiện : Em tính cách này, chị thấy được thì làm, còn không thì thôi nghen chị!

Bà Sáu : Cách gì? Miễn sao chị có cháu bông ả là chị chịu liền hà!

Út Thiện: Chị Sáu... Hay là... mình làm cái đám **hấp hôn** cho tui nó coi như kỷ niệm ngày cưới nha, biết đâu chị sẽ có cháu ả bông thì sao!

Bà Sáu : Ồ, chú nói cũng có lý... Vậy, chị giao vụ này cho chú với vợ chồng nó lo đó!

Út Thiện : Vậy là chị thống nhứt rồi hén. Em sẽ lấy ngày... ơ, mà thôi, để tụi nó tự liệu, em chỉ xin ý kiến chị là được rồi.

Bà Sáu : Nói thiệt: Công ơn chú lo cho mẹ con chị biết kể sao cho hết, giờ chú còn lo cho chị có cháu ẵm bông nữa thì còn gì bằng... Ồ mà chú Út, tụi nó đi đâu biệt từ sớm tới giờ, chú có biết hông?

Út Thiện : Tụi nó đi lo công chuyện của tụi nó mà.... Chắc lúc tụi nó đi lúc chị còn ngủ, nên không cho chị hay. Kìa, mới nhắc là tụi nó về tới rồi.

Minh : Thưa má, thưa chú Út.

Ngân : Má, con sắm cho má bộ đồ mới nè! Má vô buồng mặc thử coi đẹp hông má!

Bà Sáu : Chèn ời, quần áo của má bây sắm hoài bận còn chưa hết, giờ mua nữa chi con?

Ngân : Đồ nhiều thì má mặc thay đổi nhiều, có sao đâu! Vô đây má... Vô mặc thử đi! Con chắc chắn là vừa lắm đây!

Bà Sáu : Thiệt... tụi bây bày vẽ không hà! *(Hai người đi vào)*

Út Thiện : *(Hỏi nhỏ)* Minh nè! Cái vụ chú cháu mình bàn, con Ngân nó trả lời bày chưa ?

Minh : Dạ rồi chú, con thuyết phục mãi Ngân mới bỏ đi quan niệm là mình “đã một lần đồ”. Còn con, nặng tình bạn với Dũng, với lại con như vậy bây giờ có ai chịu lấy... Nhưng điều quan trọng là con cảm phục tấm lòng hiếu nghĩa của Ngân, trong khi chồng không còn mà vẫn hết lòng hiếu thảo với mẹ chồng.

Út Thiện : Bởi vậy chú mới quyết cấp tụi bây lại với nhau! Chú tính vậy, ngày giỗ thằng Dũng sắp tới, mình làm lễ ra mắt họ hàng luôn. Đối với chị Sáu, chú nói là vợ chồng bây kỷ niệm ngày cưới... Chỉ cũng đồng ý rồi.

Minh : Cảm ơn chú Út đã hết lòng lo cho con, tạo điều kiện để con có một gia đình, vừa ấm áp, vừa thiêng liêng... nhất là con được thay mặt đồng đội mình phụng dưỡng mẹ già đến cuối đời.

Út Thiện : Con Ngân nó còn quá trẻ, không thể ở mãi thờ chồng...như vậy thì thiệt thòi cho tuổi xuân của nó. Chú thay mặt cả 2 họ, tác hợp cho tụi bây theo đúng đạo lý và phong tục. Minh à, hạnh phúc, nghĩa tình mới là quan trọng, chứ hình thức rình rang chỉ tốn kém thêm thôi!

Minh : Sau trận bom má và em trai con chết, sau đó thì ba con hy sinh, con trở thành cô cút cả chục năm rồi, nay con có được gia đình, có hạnh phúc riêng của mình thì còn mong muốn gì hơn nữa chú .

Út Thiện : Chú cũng làm được một việc để đền ơn đáp nghĩa cho gia đình liệt sĩ, cho đồng đội, chú vui lắm Minh à! Mong sao những ngày sắp tới, chị

Sáu sống thật vui vẻ, có cháu ẵm bồng thì tuổi già của người mẹ này thật sự viên mãn đó con.

Minh : Con và Ngân nguyện phụng dưỡng má thật chu đáo... Trong ngôi nhà này, Dũng luôn hiển hiện không chỉ trong ký ức của má Sáu mà cả trong tâm hồn của con và Ngân đó chú!

Ngân : Đây đây...chú Út và anh Minh nhìn má con mặc bộ đồ này đẹp không!

Bà Sáu : Chèn ơi... quần áo má còn mấy bộ, vậy mà nó cứ sấm miết. Hồi xưa đi đám cưới mới được mặc đồ mới đó nghen.

Út Thiện : Đẹp quá chị Sáu ơi ! Bữa đám.....ờ, mà không ! Bữa kỷ niệm ngày cưới thằng Dũng với con Ngân, chị mặc bộ này luôn nghen.

Bà Sáu : Dũng, bây coi vợ bây nó diện cho má nè ! (*Cười*)

Minh : Dạ! Đẹp lắm má ơi! Cả nhà mình bữa đó ai cũng đẹp hén má.

Bà Sáu : Ừ ! Bữa đó chú Út cũng nhớ mặc đồ đẹp luôn đó nghen !

Út Thiện : Dạ, phải vậy chứ chị (*Cười*) Bữa đó, tui vui cũng không thua chị đâu... vui tới có khi rớt nước mắt luôn đó...

Bà Sáu : Chú này, vui thì phải cười chứ sao lại rơi nước mắt...

Út Thiện : Haha... Chị không nghe bài hát có câu: *Vui sao nước mắt lại trào ư?*

Bà Sáu : Ờ... nước mắt đôi khi là vì niềm vui vô hạn đó các con!

Út Thiện : Phải không hai đứa...

Cả hai: Dạ....

Sáng hôm sau. Bà Sáu thức sớm, đứng trước khung ảnh của Dũng treo trên vách và nói thì thầm với con...

(Nhạc nền)

Má sáu: ...Dũng ơi! Cho tới bây giờ, mọi người cứ nghĩ má lẩn, má quên, má ngộ nhận... thằng Minh là con. Chỉ có con biết má đã tỉnh táo sau khi thằng Minh tới đây hết lòng chăm sóc cho má.....Má nghĩ... con đã đưa đồng đội của mình về đây để tiếp tục báo hiếu cho má! Con đã bù đắp cho vợ của con tình yêu thương để nó không còn cô đơn khi tuổi còn quá trẻ.....Má biết nơi xa xôi nào đó, con đã yên lòng khi thấy má sống trong cảnh gia đình hạnh phúc, ấm êm.....

Cám ơn con đã cho má con dâu đúng nghĩa trọn đạo yêu kính mẹ chồng... Giờ đây má yên lòng sống hết quãng đời còn lại bên con dâu và đứa con trai thứ 2... Kể từ đây Minh là đứa con của Má. Nó sẽ không còn thấy mình cô cút nữa và Ngân mãi mãi là con dâu của má. Ngày giỗ của con cũng là ngày tụi nó chính thức thành hôn. Má mãi nguyện chờ đón ngày vui này. Vậy là con cũng vui như má phải không, con trai của má?. Dũng ơi.....

Ngân: Má (khóc)...sao má giấu con.

CHÀO HẾT: Quý vị và các bạn thân mến!

Quý vị và các bạn vừa nghe CCTT: **CON ĐÃ VỀ VỚI MÁ** của tác giả Hoàng Khiêm - Huỳnh Thanh Tuấn. Đến đây chương trình CCTT của Đài PTVL xin tạm dừng, Kiều Dũng và những người thực hiện hẹn gặp lại quý vị và các bạn trong chương trình ngày mai, cũng vào giờ này. Thân ái, chào tạm biệt!